

Chương 19

Kiểm phổ Chấn Thiên Kiếm



hững bóng người thấp thoáng trong rừng cây giữa lưng chừng ngọn núi Tử Nha, dưới cái nắng ban mai mát lạnh.

Giăng Hoài Vũ chỉ tay lên một độ cao ở phía trên đầu, cất giọng:

Nếu như tại hạ đây không đoán lầm thì ở phía trên đó là động Phong Vân.

Đã mấy ngày đường lặn lội tìm kiếm, hỏi thăm. Hầu như trong lòng ai ai cũng có phần nào sự chán nản. Giờ nghe Giăng Hoài Vũ nói vậy, mọi người đều phấn chấn trở lại.

Oanh Oanh cất giọng:

- Hy vọng lần này không phải thất công như những lần trước. Bảo đã tới nhưng hóa ra lại không.

Cao Phi Trí chép miệng:

- Lần này tại hạ nghĩ rằng chúng ta chẳng đi sai nữa đâu.

Các Các thắc mắc hỏi:

- Tại sao Cao chuồng môn dám khẳng định như thế?

Cao Phi Trí đưa tay chỉ lên mấy cành cây cao.

- Mọi người không nhìn thấy gì sao?

Bấy giờ ai nấy mới đều để ý thấy trên các ngọn cây cao, mấy con vượn đang tung mình, chuyển từ cành này sang cành khác. Chúng liếc thoáng gọi nhau ới ới.

Thiên Trung lên tiếng:

- Mong rằng lần này Giăng huynh đoán không sai.

Giăng Hoài Vũ cao giọng:

- Tất nhiên là ta không thể nào lầm được.

Nói đoạn y tung người bay vọt lên trước, mọi người liền bám theo sau.

Mấy con giả hầu bất chợt thấy có người lạ thì náo động hẳn lên. Chúng la hét hỗn loạn và phóng nhảy tứ tung.

Thiên Trung trước đây từng sống chung với con tinh tinh của La Vô Vọng sư bá, cho nên chàng cũng biết một vài động tác, nên liền khoa tay múa chân. Bọn giả hầu trở mắt nhìn rồi chúng chợt ngồi yên trên cây, lộ vẻ yên tâm lắm.

Các Các reo lên:

- Trương ca giỏi thật, chỉ cần làm một vài động tác là đủ thuyết phục lũ giả hầu rồi.

Giăng Hoài Vũ lung sục một hồi, chợt đưa tay phải một thân dây leo đã khô héo, đang bám trên một phiến đá xuống và gọi to:

- Mọi người hãy đến đây xem tại hạ đã tìm ra cái gì.

Ai cũng chạy tới và nhìn vào phiến đá. Nơi đó phiến đá có một bề mặt láng trơn, còn ba phần còn lại thì nham nhở, lởm chồm các góc cạnh. Điều này chứng tỏ mặt láng của phiến đá là do người tạo ra mà có.

Thiên Trung lẩm bẩm đọc hàng chữ ghi ở mặt phẳng đó:

- Phong Vân động!

Oanh Oanh hớn hở:

- Chúng ta đã tìm được động Phong Vân rồi, thật là mừng quá.

Cao Phi Trí đưa tay sờ vào mấy nét chữ khắc trên phiến đá, chàng thốt:

- Nét viết này không phải là bình thường, dường như nó được dùng chỉ lực để làm nên điều đó.

Thiên Trung tiếp lời:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, song người dùng chỉ lực để khắc nên mấy chữ này không phải là tầm thường. Nhất định là một cao thủ thượng thừa.

Giăng Hoài Vũ cất giọng:

- Chắc chắn cao thủ đó không ai khác hơn là vị cao tăng năm xưa đến và chôn giấu kiếm phổ.

Oanh Oanh thúc giục:

- Chúng ta vào động đi.

Thiên Trung gật đầu và đưa mắt tìm. Chàng nhìn ra ngay cửa hang động ở phía trước mặt, nhưng dây leo bám phủ đầy dầy.

- Cửa hang kia rồi.

Mọi người bước tới, Thiên Trung rút thanh Chấn Thiên Kiếm ra. Chàng vận lực đưa vào thanh kiếm, sau đó phóng kiếm ra.

Chấn Thiên Kiếm chẳng khác nào con hắc long thoát đi. Nó lướt tới đám dây leo, mặt sức tung bay.

Thiên Trung sử dụng cách không truyền lực, chỉ huy cho Chấn Thiên Kiếm chém đứt tất cả các sợi dây leo ở phía trước cửa hang.

Về võ công Cách không truyền lực nếu đem ra so sánh với Cách không điểm huyết thì nói chung phương pháp chẳng mấy khác nhau. Tất cả đều dùng chân lực để phóng ra ngoài và tùy theo nội công cao hay thấp mà cách ra tay sẽ mạnh hay yếu.

Nhưng Cách không truyền lực có khác Cách không điểm huyết ở một chỗ là: khi phóng nội lực ra để điểm huyết thì nội lực chỉ bay tới một điểm đã có sẵn, nên khí lực phóng ra có mục tiêu, không bị tiêu hao nhiều.

Còn Cách không truyền lực thì chẳng có mục tiêu bất động, mà là những sự di động. Giả dụ như truyền lực vào kiếm đạo, thương kích. Để làm vật thể di động theo ý của mình. Chính vì vậy nội lực của người xuất phát ra phải cao thâm, nếu không dễ bị xuất huyết ra một khi mất sức.

Mọi người trông thấy Thiên Trung dùng Cách không truyền lực, sử dụng Chấn Thiên Kiếm phát huy sở trường, ai ai cũng nể phục trong lòng.

Cao Phi Trí bụng bảo dạ:

"Mới cách nhau không bao lâu, ấy vậy mà Thiên Trung lại tiến bộ đến như thế. Thật là hơn người, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên."

Sau khi dùng kiếm chém đứt dây leo, Thiên Trung bèn thu kiếm về và lướt tới.

Cao Phi Trí liền nói:

- Trương huynh phải cẩn thận, thường những nơi này hay có cài đặt cơ quan, cạm bẫy.

Thiên Trung cất giọng:

- Đa tạ Cao huynh đã nhắc nhở, bây giờ tại hạ vào trước, mọi người theo sau. Nên nhớ phải đi theo bước chân của tại hạ.

Mọi người gật đầu và đi theo sau lưng Thiên Trung.

Đường vào thạch động bắt đầu tối dần vì ánh sáng không đi sâu được vào bên trong. Thời may lúc này bên ngoài, Oanh Oanh lạnh trí đã làm sẵn mấy cây đuốc nên bây giờ rất tiện dụng.

Ánh sáng từ mấy thân đuốc bập bùng soi tỏ một vùng. Ai cũng cẩn thận dò từng bước chân.

Đi mãi cuối cùng đã đến ngõ cụt, chẳng còn đường để đi. Mọi người đành dừng lại.

Các Các thốt:

- Không lẽ chúng ta đã tìm sai chỗ.

Giăng Hoài Vũ đáp:

- Các Các cô nương không thấy phiến đá bên ngoài lúc nãy là gì. Làm sao sai được.

Oanh Oanh xen vào:

- Vậy sao lòng hang lại hẹp và chỉ có một lối đi duy nhất từ phía ngoài dẫn tới đây là hết?

Cao Phi Trí nói:

- Mọi người đừng tranh luận nữa, chắc chắn phải có đường đi tiếp, tại hạ tin như thế.

Thiên Trung gật đầu:

- Cao huynh nói có lý, tại hạ cũng đoán như vậy.

Chàng đưa tay sờ vào vách đá rồi gõ mấy cái, sau đó chàng rút Chấn Thiên Kiếm ra chém vào vách đá đó. một luồng nội lực từ huyết đan điền bùng lên, chàng vung kiếm phóng ra một chiêu.

Trong lòng hang chật hẹp, sự di chuyển đã khó khăn, ấy thế mà Thiên Trung múa kiếm chẳng chê vào đâu được. Tư thế của chàng giống hệt động tác của loài ếch. Nhưng chiêu pháp rất ư là tuyệt diệu.

Chàng sử dụng chiêu Vô song vô đối tinh nhất kiếm, một thế trong Vương Kiếm, lại nhờ thanh kiếm trên tay lại là báu kiếm nên tác dụng của uy lực rất lớn.

Bỗng nghe một tiếng bịch vang lên, thanh kiếm đâm phập vào vách đá.

Thiên Trung giật mình kinh hãi. Thoạt đầu chàng định dùng chiêu pháp Vô song vô đối tinh nhất kiếm là để mở rộng lòng hang, cho thế đứng của mọi người thoải mái hơn, khỏi phải đứng khom nữa. Đâu ngờ lại xảy ra chuyện này.

Chàng tự lượng sức, dù trong thời gian gần đây công lực của chàng có tăng tiến, song cho dù có tăng tiến đến mấy đi nữa, cũng quyết không thể đâm một nhát kiếm ngập sâu vào vách đá đến tận chuôi được.

Nội lực thâm hậu đến bậc nào mà đánh ra lưỡi kiếm để đâm vào đá như vào cây khô bao giờ? Đến ngay nội lực của sư phụ Lô Nhất Bảo hay Tuệ Tăng đại sư hoặc giả sư bá La Vô Vọng vị tất đã làm được như vậy.

Thiên Trung ngơ ngẩn một chút rồi giựt mạnh thanh kiếm ra. Lập tức chàng có cảm giác vách đá này chỉ có độ dày rất mỏng, độ chừng một tấc là đến khoảng không bên trong. Nguyên mặt bên kia vách đá trống rỗng.

Mọi người ồ lên một tiếng kinh ngạc và nhìn Thiên Trung.

Chàng bèn nổi tính hiếu kỳ, lại cầm kiếm đâm một nhát nữa.

Chát một tiếng!

Thanh kiếm bị bật ra, nguyên do lần này chàng vận lực không đủ. Vách đá tuy dày một tấc nhưng mũi kiếm không đâm qua được.

Cao Phi Trí đề nghị:

- Trương huynh, hay là ta dùng một tảng đá lớn đập vào đó xem sao?

Mọi người gật đầu cho là phải.

Giăng Hoài Vũ bèn vác tới một tảng đá lớn bước tới chỗ Thiên Trung.

- Đệ tránh ra để huynh thử xem sao.

Thiên Trung ngăn:

- Giảng huynh để cho đệ làm.

Biết công lực của mình còn kém hơn Thiên Trung đến mấy bậc, nên Giăng Hoài Vũ liền trao qua tảng đá cho Thiên Trung.

Thiên Trung vận lực giáng tảng đá vào vách đá. Những mảnh đá vụn rớt xuống rào rào. Đồng thời chàng nghe khối đá gieo vào vách bật lên tiếng ỳnh và bên kia vách đá vắng vắng có tiếng vang. Hiển nhiên phía sau là một quãng không khá rộng.

Thiên Trung lại vận nội lực liệng mạnh vào vách đá. Một tiếng sầm vang lên, khối đá xuyên qua vách thạch động rớt xuống bên kia, tiếng lọc cọc vẫn vang lên không ngớt do khối đá rớt xuống phát ra còn âm ỉ một lúc nữa. điều này cho thấy mặt sau vách đá này thoai thoải xuống dốc.

Thiên Trung trong lòng thắc mắc không yên. Chàng phát hiện sau vách đá còn có một thạch động.

Các Các chép miệng:

- Vị cao nhân năm xưa cũng khéo léo bày ra cái trò này, để làm nản chí các cao thủ có ý định truy tìm kiếm phổ?

Oanh Oanh nói thêm:

- Nếu không nhờ Trương ca vô tình mà phát hiện ra, có lẽ chúng ta cũng đã bỏ cuộc rồi.

Giảng Hoài Vũ giục:

- Đừng nhiều lời nữa, chúng ta tiếp tục đi.

Nói dứt cùng Cao Phi Trí bước tới giúp Thiên Trung một tay. Cả ba người dùng đá liệng thêm mấy lần cho cái lỗ rộng thêm ra.

Thiên Trung cầm bó đuốc từ tay Các Các soi vào bên trong. Chàng nhìn thấy đó là dốc lồi, rồi chui tọt vào. Mọi người lần lượt chui theo vào.

Tất cả cẩn thận theo dốc dài mà đi lần xuống, sau đó họ chui vào một cửa hầm chật hẹp.

Chợt Oanh Oanh nhìn xuống phía dưới chân của mình, nàng hét lên một tiếng, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, nhảy cồm lên ôm lấy Thiên Trung.

Mọi người giật mình nhìn lại và nhận ra ở nơi đó có một bộ xương khô nằm phục chỗ ấy.

Thiên Trung vì sợ Oanh Oanh có thể té ngã nên cũng choàng tay ôm chặt lấy nàng.

Mùi hương da thịt của thiếu nữ lan tỏa làm chàng cảm thấy băng khuâng. Vả lại được ôm lấy thân thể ngà ngọc của Oanh Oanh trong tay, thì thử hỏi làm sao một người con trai mới lớn như chàng chẳng xao xuyến.

Họ bất động nhìn nhau một thoáng rồi Thiên Trung liền buông nàng ra ngay.

Oanh Oanh thẹn thùng nhìn đi chỗ khác, còn Thiên Trung như để đánh tan đi sự ngượng ngập, chàng nhìn về phía bộ xương và thốt:

- Phải chăng đây là ngôi mộ của tiền nhân? Nếu vậy tại sao bộ xương lại không nằm thẳng thắn mà phủ phục như vậy? Vả lại cửa hầm hẹp, quyết không phải là mồ mả.

Giảng Hoài Vũ tiếp lời:

- Trương đệ nói có lý lắm.

Cao Phi Trí cúi xuống nhìn bộ xương thì thấy y phục đã nát hết. Bên bộ xương còn bỏ hai cái búa lớn. Dưới ánh đuốc sáng rực, chàng cầm lên chém vào vách đá gần đấy.

Ầm một tiếng.

Một khối đá lớn lập tức rơi xuống.

Các Các ngẩn người ra và thốt:

- Cái búa này sắc bén như vậy tất không phải là vật tầm thường. Nhất định nó là binh khí của một vị tiền bối võ lâm.

Thiên Trung nhìn vào chỗ vách đá vừa bị Cao Phi Trí chém vào, thì thấy nhẵn tựa hồ như dao cắt đậu hủ.

Chàng bèn ngó kỹ hai bên vách đá thấy có nhiều nhất búa chém vào, hãy còn dấu vết. Bất giác chàng giật mình ngó người ra ngẫm nghĩ, rồi giơ đuốc lần theo độ dốc mà xuống. Quả nhiên vách đá chỗ nào cũng có vết tích búa đẽo. Chàng ngấm ngấm kinh hãi, cất giọng:

Té ra đường hầm này do tiền bối ấy dùng lưỡi búa sắc bén chém đá mở đường.

Cao Phi Trí cũng nói:

- Phải rồi! không hiểu vì lẽ chi mà vị tiền bối này bị cầm tù ở trong lòng núi, rồi dùng búa phá núi mở đường để tính bề tháo thân, nhưng không đủ sức.

Giảng Hoài Vũ nói thêm:

- Và tiền bối vừa rời khỏi động bất ngờ đã bị kiệt sức mà chết. Than ôi! Số phận con người là thế này đây.

Thiên Trung cầm bó đuốc đi lần tới trước. Mọi người lục đục theo sau. Đi một lúc nữa vẫn chưa tới đầu đường hầm. Chàng liền nghĩ bụng:

Người này phá núi mở đường như vậy thì nghị lực kiên quyết, võ công cao cường nghìn xưa hiếm có.

Bất chợt chàng sinh lòng bội phục. Mọi người đi thêm vài bước nữa lại thấy dưới đất có thêm hai bộ xương nữa. Một bộ ngồi tựa vào vách, còn một bộ thì nằm khù khoèo.

Oanh Oanh lẩm bẩm:

- Té ra không phải chỉ có một người bị cầm tù ở đây.

Mọi người lại đi tiếp. Đi thêm mười mấy trượng nữa, đột nhiên Thiên Trung thấy mé tả có ánh sáng lọt vào. Chàng bèn thuận chiều đường hầm mà đi về mé đó.

Bỗng trước mặt hiện ra một thạch động rất lớn, có thể chứa được cả ngàn người.

Góc trên mé hữu thạch động có một lỗ hổng rất lớn, rộng đến hơn một trượng. Ánh sáng ban ngày xuyên qua lỗ hổng này chiếu vào trong.

Tất cả bèn dụi tắt hết mấy bó đuốc. Bây giờ là vào buổi sáng nên ánh dương quang chưa có mấy mà đã soi rõ mọi vật trong thạch động.

Thiên Trung nhìn quanh. Chàng nhìn thấy xa xa ở phía bên trong kia có vô số cây tùng nhưng tất cả đều trụi lá. Chàng bèn nói:

- Nhị vị tiểu muội hãy nhìn kìa. Cây tùng khô lá, không đúng với câu "Tuyệt cốc khô tùng đảo" hay sao?

Oanh Oanh và Các Các cũng reo mừng vì nghĩ ra điều này.

Mọi người bèn đi tới. Lúc đến gần họ mới nghe rõ có tiếng gió rít lên từng cơn, và nó xuất phát từ bên trong rừng tùng chết khô, và cứ liên tục thổi ra không ngớt.

Các Các buột miệng:

- "Liên phong bất khứ hồi", quả nhiên gió ở đây cứ thổi liên tục ra bên ngoài không ngừng và chẳng bao giờ quay trở lại.

Cao Phi Trí đảo mắt một vòng nhìn khắp mọi nơi, chàng bèn thốt:

- Tất cả hãy nhìn xem kìa?

Mọi người đồng đưa mắt nhìn. Trong thạch động còn có rải rác tới bảy bộ hài cốt nữa. Hoặc ngồi hoặc nằm và bên người nào cũng có binh khí.

Điều kỳ lạ là ở năm bộ xương kia thì binh khí là trường kiếm, còn bên hai bộ xương này là hai thứ binh khí rất lạ. Một thứ giống như lưỡi tấm sét, còn một thứ là thanh đao hai lưỡi, có bốn răng nhọn hoắt như răng chó sói.

Thiên Trung lẩm bẩm:

- Hai người sử dụng hai món binh khí kỳ lạ ở đây và hai cây búa ngoài kia quyết không phải là người của Trung nguyên của chúng ta rồi.

Các Các chép miệng:

- Tiểu muội còn nhớ trước đây có lần nghe nghĩa mẫu nói, ở Miêu Cương xa xôi có hai cao thủ dùng loại binh khí như vậy. Một như lưỡi tấm sét, một như lưỡi song đao có bốn răng nhọn.

Giảng Hoài Vũ hỏi:

- Chẳng hay hai vị cao thủ đó là ai vậy?

Các Các đáp:

- Một là Thiết Quán Phao và một là Ngộ Lương Ngộ Thai.

Cao Phi Trí phụ họa:

- Thiết Quán Phao thường dùng binh khí hình lưỡi tấm sét.

Thiên Trung cau mày:

- Cao huynh cũng rõ nữa sao?

- Nghe Các cô nương nhắc đến làm tại hạ nhớ ra, vì lão thái thái có lần đề cập đến hai người này.

Giảng Hoài Vũ thốt:

- Nói như vậy thanh đao có hai lưỡi là binh khí của Ngộ Lương Ngộ Thai rồi.

Các Các gật đầu:

- Quả nhiên đúng vậy chẳng sai.

Thiên Trung lên tiếng:

- Thì ra hai bộ xương đó là Thiết Quán Phao và Ngộ Lương Ngộ Thai. Tại sao họ lại chết bên trong thạch động này?

Cao Phi Trí nói:

- Đây là cả một điều bí mật đấy.

Oanh Oanh thốt:

- Thế còn hai bộ xương ngoài kia là ai?

Giảng Hoài Vũ lắc đầu:

- Đành chịu thôi, làm sao biết được.

Các Các cau mày đôi mắt phụng nhú lại từng chập đầy vẻ lo âu:

- Thạch động rộng như thế này, làm sao biết kiếm phổ cất giấu ở đâu chứ?

Thiên Trung từ tốn:

- Vị cao tăng đã cho khắc vào bốn câu thơ trên Chấn Thiên Kiếm, tất phải có ngụ ý. Theo ý tại hạ kiếm phổ có thể giấu ở trong khu vực rừng tùng này.

Cao Phi Trí gật nhẹ đầu:

- Trương huynh nói có lý. Hay chúng ta vào trong đó xem sao?

Thiên Trung ngăn lại:

- Nếu vào thì cứ để một mình tại hạ, bởi kiếm phổ chắc cất giấu ở nơi có cạm bẫy không ít. Mọi người nên ở ngoài hỗ trợ khi cần thiết.

Mọi người đều gật đầu đồng tình. Thiên Trung chầm chặc Chấn Thiên Kiếm trong tay, chàng đưa nguyên khí vào đan điền và cho tỏa ra châu thân.

Một làn khói mỏng từ trong người Thiên Trung lan ra tạo nên lớp mây như để bao bọc cơ thể chàng vậy.

Hầu như ai cũng làm lạ với lớp khí bao quanh người Thiên Trung, song chẳng ai hỏi gì.

Thiên Trung thi triển Ảo ảnh ma pháp lướt vào rừng tùng khô trụi lá. Thân người chàng phút chốc biến mất, thân pháp của chàng lần này đã đạt đến trình độ thượng thừa, nên khó có ai có thể bì kịp.

Thiên Trung rút vào giữa khu rừng nhỏ đầy cây tùng chết. Bất chợt có tiếng nổ lớn, lập tức cả rừng tùng chuyển động thay đổi phương vị liên tục.

Bây giờ mọi người mới rõ, thì ra các cây tùng khô ấy là do người bày đặt thành một thế trận ngũ hành bát quái. Thảo nào là các cây tùng khô, bởi nửa là cây còn sống thì rễ bám sâu vào lòng đất, sao dời đổi theo bố cục trận pháp được.

Bên ngoài Các Các nhìn thấy rõ Thiên Trung nhưng ngược lại bên trong chàng không còn trông thấy một ai cả. Đôi mắt chàng tập trung nhìn sự biến động của rừng tùng để đối phó.

Thiên Trung nghe có tiếng nước reo, bèn nhìn xuống thì thấy không rõ từ đâu chọt nước ào tới.

Không chậm trễ chàng cất mình bay vọt lên, thân người lướt tới chỗ một cây tùng có tàng cây vươn dài. Nhưng chàng chưa kịp đáp chân xuống thì cành cây đó đã ngã rạp xuống, và bên dưới gốc bất chợt nhô lên vô số các mũi chông nhọn sắc bén.

Thiên Trung hốt hoảng đảo thuật phi hành sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt đi.

Cho dù là chim thì bay mãi cũng mỏi cánh, huống chi là con người, nên chàng cũng cần có nơi để đáp xuống. Nhưng làm sao biết nơi nào để đáp, trong khi mặt đất bây giờ đã đầy nước và nước.

Dưới làn nước có thể là các bầy rập đang chờ đợi.

Thiên Trung bèn quăng bao kiếm xuống đất, định bụng nếu nơi bao kiếm rớt xuống có cạm bẫy thì chàng sẽ tránh đi nơi khác, còn bằng ngược lại, chàng sẽ rớt xuống và dùng bao kiếm làm điểm tựa để cất người bay lên lần nữa.

Thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người, võ kiếm khi rơi xuống nước, bất chợt xoáy mạnh càng lúc càng nhanh, tạo ra một vùng xoáy nước rất lớn. Rồi bao nhiêu nước từ dòng xoáy đó đi vào lòng đất hết.

Đến chừng thân người của Thiên Trung đáp xuống thì nước cũng đã rút sạch.

Mọi người đứng bên ngoài thở phào nhẹ nhõm. Các Các nói vọng vào:

- Trương ca, có lẽ tiền nhân bày trận pháp này đã có ngụ ý liên quan tới Chấn Thiên Kiếm. Hãy sử dụng nó đi.

Thiên Trung nghe nói vậy có phần nào cho là đúng. Bởi chỉ với võ kiếm thôi mà thế trận Phong Thủy đã bị phép, nếu bây giờ dùng đến kiếm, ắt hẳn bố cục trận pháp sẽ còn biến đổi nhiều.

Nghĩ đoạn, chàng nhặt võ kiếm lên cầm tay, rồi uy vũ thân oai. Thanh Chấn Thiên Kiếm múa lên vun vút, kiếm quang lấp lánh ánh bạc, tỏa ra muôn ngàn ảnh điểm tinh.

Tiếng gió rít lên từ thanh kiếm nghe vù vù.

Thiên Trung bèn dùng chiêu thức Hữu phương - Lan nghi của Vương Kiếm ra áp dụng.

Nội công thâm hậu nơi tay chàng cứ liên tục truyền vào thanh kiếm và phóng ra ngoài. Và cứ thế, nhiều tiếng nổ vang dội.

Sau một hồi, toàn bộ bố cục ở trận pháp đều bị Thiên Trung phá vỡ. Lối vào rừng tòng tự dường được mở rộng ra.

Thiên Trung xoay người lại và nhìn ra bên ngoài. Bây giờ chàng có thể nhìn thấy mọi người, chứ không bị che mất tầm mắt như lúc đầu.

Chàng cất giọng:

- Mọi người hãy vào đi, không còn nguy hiểm nữa rồi.

Tất cả mọi người lần lượt phóng vào khu rừng tòng tự nhân tạo.

Giảng Hoài Vũ thốt:

- Hãy chia nhau tìm kiếm xem kiếm phổ cất giấu ở đâu.

Ai nấy đều gật đầu, rồi cùng chia ra tứ phía tìm kiếm.

Thiên Trung cứ nhắm hướng gió thổi từ bên trong mà đi tới. Chàng đi lần tới và phát hiện hướng gió là đi từ trên xuống. Nhưng nó được giữ lại bởi một lòng máng nhân tạo của vách đá.

Lòng máng này được dẫn tới bởi một ống dài và từ đây do sự đẩy liên tục của luồng gió từ bên trên, nên gió cứ thế mà tuôn ra ngoài, thổi thẳng từ rừng tòng ra phía ngoài trận pháp.

Thiên Trung mừng tượng bậc cao nhân năm xưa đã nghĩ ra cách này để bày thành một trận pháp thì trong lòng bất chợt sanh ra sự ngưỡng mộ.

Chàng nhìn thấy nơi chiếc ống dẫn gió có một chữ "Ấn" rất đậm nét. Chàng cau mày không rõ chữ đó có ý nghĩa gì, nhưng tánh hiếu kỳ nổi lên. Chàng bèn bước tới đưa tay sờ vào chữ đó.

Bất thành linh nơi Thiên Trung đứng rung chuyển làm chàng loạng choạng, bèn phóng người để bay vọt lên. Nào ngờ chàng chưa kịp làm gì thì đất bên dưới sập xuống làm chàng té nhào xuống bên dưới.

Các Các, Oanh Oanh thấy vậy hốt hoảng đồng la to:

- Trương ca ca!

Họ cùng chạy lại nơi ấy nhìn xuống, thì ra đây là nơi ăn thông vào một mật thất khác bên dưới.

Cả hai đưa mắt nhìn xuống nhưng chẳng thấy được gì, bởi bên trong tối đen như mực.

Cao Phi Trí bước tới hỏi:

- Trương huynh ra sao rồi?

- Chúng tôi không thấy gì hết.

Giảng Hoài Vũ thúc giục:

- Hãy mau chóng cứu Trương đệ đi.

Oanh Oanh hỏi:

- Nhưng bằng cách nào?

Ngay lúc đó có tiếng của Thiên Trung từ bên dưới vọng lên:

- Mọi người đừng quá sợ hãi, tại hạ không có hề gì đâu. Hãy mau xuống đây.

Các Các và Oanh Oanh nghe tiếng của Thiên Trung thì trong lòng mừng rỡ. Liên cùng nhau nhảy xuống hố ấy. Những người khác bèn nhảy xuống theo.

Thì ra đây là lối đi nhỏ dẫn vào mật thất. Bên trong gian mật thất có một bàn thờ tổ tiên, ngoài ra chẳng có gì khác ngoài một chiếc giường đá bên mé tả.

Nhìn gian mật thất mọi người đoán ra nơi này đã từng là nơi lưu trú của tiền nhân.

Các Các bất chợt reo to:

- Trương ca! Nhìn kia.

Nhìn theo tay của Các Các, Thiên Trung nhìn thấy trên bàn có một cuộn giấy tròn. Chàng bước tới và cầm lên đọc.

- "Kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm".

Mọi người đồng hoan hỉ reo to đầy sự vui mừng.

Giảng Hoài Vũ bước đến bên Thiên Trung, trong khi chàng lấy ra một bức thư để cạnh cuộn giấy tròn.

- Huyết thư!

Thiên Trung trao nó qua cho Giảng Hoài Vũ và nói tiếp:

- Phiền Giảng đại ca đọc xem bên trong đã viết gì?

Giảng Hoài Vũ mở tờ giấy hoa tiên đã hoen ố theo thời gian, rồi nhẩm đọc:

- "Ngày Bính Tuất năm Ất Tỵ,

Trong lúc ta bày xong trận pháp - Mộc cách phong thủy - để kẻ xấu không thể vào được mật thất này, thì đã có hai gã Thiết Quán Phao và Ngộ Lương Ngộp Thai xuất hiện"...

Cao Phi Trí gật gù:

- Thì ra hai bộ xương ở bên ngoài thạch động chính là họ.

Giảng Hoài Vũ đọc tiếp:

- "... cuối cùng ta đã hiểu ta hai gã này đã cấu kết với Giang Đông Bát Tiên đến đây để đoạt kiếm phổ. Một trận thư hùng đã xảy ra. Ta đã thương được hai gã ở xứ Miêu Cương này và Giang đông bát tiên, song ta cũng bị nội thương trầm trọng".

Thiên Trung chép miệng:

- Thế là ba bộ xương ở cửa hang và năm bộ xương còn lại ở thạch động là Giang đông bát tiên rồi.

Oanh Oanh đồng tình:

- Thật vậy chẳng sai.

Giảng Hoài Vũ nói tiếp:

- "Sau đó ta lui vào mật thất này điều trị, còn bọn người bên ngoài vì không phá được trận pháp Mộc cách phong thủy của ta, mà còn bị trúng độc từ dòng nước ở trận pháp, khiến chúng đành bỏ cuộc. Song có muốn trở ra cũng đã quá muộn. Độc tố ngấm vào da thịt làm chúng không đi được.

Oanh Oanh bật thốt:

- A! Lúc nãy khi Trương ca bước vào trận đã thấy có nhiều nước ập tới. Thì ra đó là nước độc.

Các Các tiếp lời:

- Thảo nào các vị tiền bối của Giang đông bát tiên và hai gã Miêu Cương kia nằm chết ở đây.

Giảng Hoài Vũ đọc tiếp:

- "Kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm là di vật quý báu của tiền nhân năm xưa lưu lại, không thể để lọt vào bàn tay kẻ xấu. Nếu hậu nhân sau này có duyên lấy được phải dùng nó để trừ gian diệt bạo, đem lại thanh bình cho võ lâm đồng đạo, chớ phụ lòng thành của bậc cao nhân".

Thiên Trung thở dài:

- Cao tăng cũng vì sự an nguy của võ lâm mà đem hết sức tài để cất giấu kiếm phổ cho hậu thế sau này. Thiên Trung thật là bái phục.

Chàng cầm cuốn kiếm phổ đưa lên, toan mở ra xem thì nghe bên ngoài có tiếng cười và một giọng nói cất lên:

- Thiên Trung đâu? Sao không dám ra gặp ta?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rồi Thiên Trung phóng người bay vọt trở lên bên trên.

Chàng nhận ra người đội nón rộng vành dạo nọ và điều ngạc nhiên hơn là, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu và kmnv Nam Cung Bát cũng có mặt.

Chàng chép miệng:

- Thì ra là các hạ, tại hạ rất vui được tái ngộ.

Người đội nón cười gần:

- Không ngờ lại đủ mặt mọi người ở đây. Có cả Thiết Chưởng môn của Đường môn nữa.

Cao Phi Trí vòng tay:

- Không ngờ tể danh của tại hạ cũng được túc hạ đây biết đến.

Người đội nón nói:

- Khắp đại giang nam bắc, ai lại không biết đến Tứ Xuyên Đường môn. Thiết Chưởng môn quá khiếm tốn rồi đó.

Các Các nhìn hai gã hộ pháp của U Hồn Cốc, lên tiếng:

- Không ngờ hai vị hộ pháp của U Hồn Cốc lại có mặt ở đây nữa sao?

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nói:

- Vị tất Các cô nương phải thắc mắc. Chủ nhân ở đâu thì thuộc hạ theo đó, có gì là lạ.

Oanh Oanh bèn thốt:

- Nói như hai vị đây không lẽ đã bỏ U Hồn Cốc để theo chủ nhân mới này rồi sao.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát thốt:

- Như vậy là các vị chưa hay gì hay sao? U Hồn Cốc đã xảy ra đại nạn và bị tiêu diệt khỏi võ lâm rồi.

Thiên Trung giật mình:

- Có chuyện này thật à?

Phi Bất Thiều gật đầu:

- Không tin, các vị cứ đi kiểm chứng lại.

Giảng Hoài Vũ được dịp nói:

- Chủ nhân vừa thác đã cuốn gói theo người khác, chẳng khác gì lũ chó theo đuôi, không biết xấu hổ là gì?

Nam Cung Bát chẳng tỏ ra giận dữ gì. Hắn cười khẩy:

- Người quân tử phải biết thức thời mới là người đáng phục. Không lẽ các vị chẳng rõ điều này?

Thiên Trung xua tay:

- Không nói đến chuyện đó nữa, các hạ đến đây vì chuyện gì?

- Tại hạ đã theo các hạ tới đây, không lẽ các hạ lại chẳng rõ lý do hay sao?

Cao Phi Trí gật nhẹ đầu:

- Thì ra các người cũng vì kiếm phổ mà theo bọn ta đến tận Phong Vân động.

- Quả nhiên đúng như vậy.

Các Các thắc mắc:

- Nhưng sao bọn người biết được chúng ta sẽ đến Phong Vân động?

Người đội nón lên tiếng:

- Đừng thắc mắc vội, trước sau gì mọi người cũng sẽ biết. Bây giờ hãy giao kiếm phổ cho ta.

Thiên Trung cất giọng:

- Các hạ yêu cầu một việc không thể nào thực hiện được.

Người đội nón nói:

- Tại hạ đã muốn việc gì thì dù có chết cũng phải đạt cho được.

Các Các gần giọng:

- Thật là một lũ cướp cạn, hành động thật là bỉ ổi.

- Chớ có nhiều lời, có đưa hay không thì nói.

Thiên Trung đưa cao kiếm phổ:

- Nó đang ở trong tay của tại hạ. Nếu ai đủ sức thì xin mời.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bất thần phóng tới.

Thiên Trung đã phòng bị từ trước nên vừa thấy Phi Bất Thiều phóng tới, chàng đã đảo người, dùng Ảo ảnh ma pháp thoát đi.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều giật mình. Hắn không thể ngờ chỉ sau một thời gian ngắn, mà công phu của Thiên Trung lại tăng triển nhanh đến thế.

Mới chiêu đầu đã đánh hụt đối phương, hắn cảm thấy thẹn thùng, bèn xoay người đánh liền ra ba chiêu vào hai bên vai Thiên Trung.

Chàng nghiêng mình né tránh.

Phi Bất Thiều phóng luôn ba chiêu liên hoàn trông rất nguy hiểm, nhưng cũng không chạm vào được thân thể của Thiên Trung. Lần này hắn thật sự kinh ngạc vô cùng, liền vận khí đánh ra một chiêu nữa, uy lực của chiêu pháp lần này rất ư là tối hậu.

Thiên Trung nhìn thấy khí thế của chiêu lực ào ào như trận cuồng phong, gió cuốn lên âm âm thì không dám xem thường, bèn xuống tấn, hai tay đưa ra.

Toàn thân chợt có một làn khói phát ra mờ nhạt, Nghịch chân kinh chạy khắp châu thân, đồng thời luồng chiêu phong Ngọc trảm thần công đã được chàng phóng ra.

Màn ảnh chiêu của Thiên Trung bao trùm cả một phần gian thạch động, làm khí thế của đối thủ bị áp đảo.

Ầm.

Một tiếng nổ vang rền. Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bị sức ép của chiêu phong bắn văng ra sau, ụp ra một ngụm máu tươi.

Thấy đồng bọn bị hại, Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát lật đặt nhảy vào. Người đội nón cũng liền tham gia vào cuộc.

Các Các thấy vậy quát to:

- Hai tiếp một chưởng anh hùng chút nào, để bốn cô nương cho các người một bài học.

Dứt lời nàng đã phi thân lướt tới, vung kiếm chém xuống đánh choang một tiếng, chém trúng vào gờ đá khi Nam Cung Bát lách người né tránh.

Sau khi thoát được đường kiếm của Các Các, Nam Cung Bát tung người lên cao, cánh tay nhắm ngực của nàng đánh tới. Chiêu pháp này vừa mau lẹ, vừa chuẩn xác, nó là một trong những tuyệt chiêu của Nam Cung Bát.

Các Các la lên một tiếng úi chao, nàng muốn lùi lại nhưng mười đầu ngón tay của đối phương đã tới trước ngực.

Thiên Trung bận đấu với người đội nón nên không rảnh tay để cứu nguy cho Các Các, chàng đâm ra lúng túng.

Bên này Cao Phi Trí thấy vậy thân người đã lướt đi như sao xẹt, đôi tay của chàng xĩa vào mắt Nam Cung Bát.

Mọi người ai cũng biết Cao Phi Trí nổi danh trên chốn giang hồ là nhờ vào đôi tay bằng sắt của chàng. Khi mang nói vào thì trở thành một loại binh khí lợi hại. Chính vì vậy nên người trong giang hồ mới gọi chàng là Thiết Chưởng môn, chữ Thiết ở đây có ý ám chỉ đôi bao tay của chàng.

Nói về đòn vừa rồi Cao Phi Trí đánh ra chính là Thiết thủ công, một loại võ công chân truyền của Đường môn. Vì vậy nếu Nam Cung Bát tiếp tục phóng tay về phía trước thì lập tức giết chết được Các Các, nhưng chính hắn cũng sẽ bị hỏng đôi mắt. Hắn bèn vận kinh lực vào chân phải nhảy lùi lại.

Nhờ vậy Các Các thoát chết.

Về phần Thiên Trung, chàng cố hết sức để lộn cho được chiếc nón trên đầu của đối thủ, song lần nào chàng dùng trảo công để thực hiện đều bị người này tránh được hết.

Biết đối thủ là tay cao thủ thượng thừa, khó lòng đạt được ý định, Thiên Trung đổi ngay chiêu thuật.

Chàng bèn rút Chấn Thiên Kiếm ra. Mũi kiếm của chàng lấp lánh ánh thanh quang lóe mắt, làm đối phương phải đưa tay che lên ngang tầm.

Lợi dụng lúc này, Thiên Trung bèn đảo tay kiếm đánh ra một thế Tảo đăng quần ma, mũi kiếm đi chênh chếch ngang ngực địch thủ. Bất thần chàng hất mũi kiếm đi lên định bụng hất tung chiếc nón đi.

Song người này cũng nhanh mắt, uốn cong người lại phóng luôn ra sau, nhờ thế mà thoát khỏi thế đánh tài tình của Thiên Trung.

Người đội nón ra lệnh:

- Hai người hãy mau lấy mạng gã này cho ta.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu và Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát dạ lên một tiếng, rồi phóng người lướt đến.

Các Các nói to:

- Trương ca hãy để muội thay huynh dạy hai con chó theo đuổi này một bài học.

Thiên Trung lắc đầu:

- Không cần muội phải nhọc sức làm gì, cứ để huynh ra tay là đủ rồi.

Câu nói vừa dứt, thân người Thiên Trung đã biến mất.

Chàng sử dụng Ảo ảnh ma pháp thoát đi, rồi hiện ra phía lưng hai gã nọ.

- Tại hạ ở đây!

Hai gã hộ pháp giật mình xoay lại, vừa lúc đôi tay của chàng đánh ra.

Gió cuốn lộng lên ập tới.

Bốp, bốp.

Hai thân người của đối phương trúng phải chưởng pháp của Thiên Trung, té nhào ra sau.

Tên nào cũng ứa ra một giòng máu trên khóe miệng, đứng dậy không nổi.

Oanh Oanh lên tiếng:

- Trương ca hãy tế độ cho chúng luôn đi. Bọn gian ác sống cũng chỉ để hại người mà thôi.

Thiên Trung nói:

- Hai cái mạng họ có đáng gì, tha cho các người đó. Từ nay hãy mai danh ẩn tích, sửa chữa lại tánh tình là vừa. Tại hạ không muốn nhìn thấy hai người nữa.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu nghiêng rằng:

- Danh trấn Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu này từ bao nhiêu năm nay lừng lẫy trong thiên hạ. Xá nào lại để một tên thiếu niên tuổi còn hôi sữa nặng nhẹ. Có giỏi thì đỡ lấy một chưởng của ta.

Nói dứt, hấn ngồi xuống xếp bằng vận khí, đưa tay lên chuẩn bị phóng chưởng.

Thiên Trung tuy trong lòng rất căm ghét Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu nhưng giờ nghe hấn nói vậy, chàng cũng tỏ ra nể phục, cất tiếng:

- Thật là đáng nể phục. Đã vậy tại hạ xin được tiếp chiêu. Nhưng các hạ đã ngồi để phóng chưởng thì tại hạ cũng xin được ngồi. Kẻo có thắng cũng bị người khác chê cười.

Lời nói vừa dứt, chàng bèn ngồi xuống xếp bằng hai chân, thì vừa lúc chưởng pháp của Phi Bất Thiều đã bắn sang.

Thiên Trung không dám chậm trễ, bèn ngưng tụ chân khí đưa vào đan điền, dùng tới mười hai thành công lực, tay trái sử dụng chân truyền của La Vô Vọng, còn tay phải dùng Ngọc trảm thần công cộng với Nghịch chân kinh của Thiếu Lâm.

Cao Phi Trí nhận ra lối đánh của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều, chàng la to cảnh báo với Thiên Trung:

- Trương huynh hãy cẩn thận, Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng đấy.

Hai luồng khí lực âm âm bay tới và xoáy thẳng vào nhau. Đất trời như đang rung chuyển dưới sức ép của hai luồng chưởng pháp.

Ầm.

Tiếng nổ rền vang, chân động cả gian thạch động khiến mọi người đều có cảm giác lồng ngực tức tức khó chịu.

Thiên Trung có cảm giác cánh tay phải tê rần, dường như sắp gãy lìa. Cũng may nhờ có Nghịch chân kinh bao bọc toàn thân, nhờ vậy Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng của Phi Bất Thiều bị đánh bật ra ngoài.

Về phần Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều thì từ lúc sinh thời, rất ít khi hấn dùng đến Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng. Bởi mỗi lần dùng đến chưởng pháp này chân khí hao tổn rất nhiều. Chính vì khí lực hao tổn nhiều mới có thể đoạt đi tánh mạng của đối phương.

Về nguyên tắc thì Âm Hồn Đoạt Mạng chưởng là loại chiêu pháp thuộc nhu và nó dựa vào thế đánh của địch thủ mà dùng lại chính lực ấy để mà đánh trả lại đối phương.

Nhưng lần này thì chân khí của Phi Bất Thiều đã yếu nên khi phát chưởng ra đã không đủ phát huy hết tiềm năng thượng thừa của chưởng pháp và vì thế mà hóa ra hấn lại thiệt thân về chính chưởng pháp đó.

Sau khi hai ngọn chưởng phong chạm vào nhau, thân người Phi Bất Thiều bắn văng ra khỏi chỗ hấn đang ngồi, lăn mấy vòng ra xa, ụa ra đồng máu và la to lên một tiếng ái da.

Sau đó nằm bất động luôn. Hấn đã bị đứt toàn bộ kinh mạch trong người mà chết.

Kim Ma Ngân Tiêu Nam Cung Bát chứng kiến toàn bộ sự việc, hấn lo sợ quá thu toàn lực phóng người bay vọt đi.

Người đội nón - tức là hắc y nhân vừa thấy Nam Cung Bát thoát thân, hắc hết lên một tiếng, tay phải liền đánh ra một chưởng.

Không ai kịp thấy gì thì đã nghe Nam Cung Bát hét lên một tiếng rùng rợn, rồi ngã xuống chết tốt.

Giảng Hoài Vũ giật mình, kêu lên:

- Phách không chưởng?

Thiên Trung ngỡ ngác chẳng hiểu gì.

- Giảng huynh vừa nói đến Phách không chưởng nào vậy?

Giảng Hoài Vũ chẳng trả lời, mà tiếp tục lẩm bẩm:

- Các hạ không lẽ là...

Hắc y nhân đưa tay ngăn lại:

- Không cần nhiều lời, nếu hôm nay các người không giao kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm ra thì tất cả sẽ chết dưới Phách không chưởng của ta.

Các Các hứ một tiếng:

- Người đừng tưởng chỉ có được Phách không chưởng thì hù dọa người khác! Chẳng có ai sợ đâu.

- Vậy thì hãy đỡ thử một chưởng của ta.

Thiên Trung lật đật phóng tới áng trước mặt Các Các, và quát:

- Tại hạ cũng muốn thử qua, cho biết.

Nói đoạn phóng đi một chưởng, bên này hắc y nhân cũng nhanh chóng vung tay ra đón.

Chỉ thấy tay của hắc y nhân phẩy đi một cái, không ai thấy rõ luồng khí phong nào từ nơi tay của hắc y nhân đâu cả. Song cái chết của Nam Cung Bát đã hiển nhiên thì làm sao giả được.

Nên Thiên Trung cũng cẩn thận, luồng chưởng phong của chàng chỉ có ý dò xem thực hư ra sao, nên cũng không mấy mạnh mẽ.

Đến chừng có cảm giác nặng nặng từ phía đối phương ập sang, chàng mới giật mình.

Đến lúc này Thiên Trung mới hiểu ra rằng sự lợi hại của Phách không chưởng. Chàng bèn gia tăng khí lực vào đôi bàn tay, rồi hai tay đẩy mạnh ra lần nữa.

Áp lực nặng nề từ từ giảm dần, Thiên Trung có vẻ phấn chấn.

Riêng gã hắc y nhân từ lúc dùng Phách không chuông đánh chết Nam Cung Bát, rồi đấu với Thiên Trung, hẳn không có ý đánh nhau với chàng. Vì thế nhìn thấy chàng phát chuông, hẳn bèn hội tụ chân khí, sau đó bất thần tung người bay vọt lên cao.

Thân pháp của gã hắc y nhân cực nhanh đến độ mọi người chỉ thấy thoáng qua một cái là y đã đến sát Oanh Oanh rồi.

Vì quá đột ngột và lại không nghĩ gã hắc y nhân lại hành động như vậy, nên chẳng ai phòng bị, luôn cả Oanh Oanh cũng chẳng kịp đề phòng, nên nàng bị gã hắc y nhân chụp được thân người và kéo nàng vào sát người hẳn.

Sau đấy gã hắc y nhân đưa tay vào huyết Bách hội trên đỉnh đầu của Oanh Oanh, đó là tử huyết quan trọng trong cơ thể.

Thiên Trung hốt hoảng:

- Hãy thả Oanh muội của ta ra, mi muốn gì?

- Ta muốn gì người không biết hay sao? Giao ngay Chấn Thiên Kiếm và kiếm phổ lập tức ta sẽ tha cho con nha đầu này.

Thiên Trung ấp úng:

- Người...

Oanh Oanh cất giọng:

- Trương ca, đừng bao giờ nghe lời của gã. Mặc tiểu muội.

Gã hắc y nhân bật cười khàn đục:

- Con nha đầu này cũng gan dạ lắm.

Các Các thốt:

- Muốn chiếm được kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm thì hãy quang minh chánh đại mà tỷ thí võ công, sao lại dùng thủ đoạn dâm tiện như vậy?

Hắc y nhân cười khẩy:

- Các người đông người, ta chỉ có một mình. nếu không dùng mẹo chắc gì thắng được bọn người.

Giảng Hoài Vũ quát:

- Đường đường là một bậc đại trượng phu, cố sao che mắt khuôn mặt, lại còn hành động bỉ ổi như vậy. Chẳng quang minh lỗi lạc chút nào.

- Giảng Hoài Vũ, người tưởng có thể nói như vậy là khích được ta hay sao?

Oanh Oanh lên tiếng:

- Tên ma đầu kia, cho dù ta có chết quyết cũng không tha cho người.

Hắc y nhân gắt giọng:

- Ta đâu thể để cho người chết dễ dàng như vậy đâu, trước hết ta sẽ cắt đứt hết gân bàn chân của người, sau đó sẽ phế bỏ võ công, thử xem người còn gan lì ra sao cho biết.

Oanh Oanh vừa nghe nói vậy thì tay chân rụng rời ra hết. Phàm đối với những ai đã từng khổ luyện để học võ, một khi bị phế bỏ hết thì đó có khác gì là một cục hình, thà chết đi như thế còn tốt hơn.

Nàng quát khê:

- Người thật là tàn ác quá.

Gã hắc y nhân thích thú:

- Thế nào? Sợ rồi chứ gì? Vậy hãy bảo Trương đại ca của người giao cho ta hai vật báu để đổi mạng người đi.

Oanh Oanh chẳng biết làm gì, nàng chỉ còn nhìn qua Thiên Trung mà chờ đợi quyết định của chàng.

Về phần của Thiên Trung, chàng hiểu sinh mạng của Oanh Oanh hiện giờ đang nằm trong tay của mình. Nếu nghịch ý gã hắc y nhân thì có khác gì hại chết Oanh Oanh.

Chàng đưa mắt nhìn qua Các Các, Cao Phi Trí và Giảng Hoài Vũ. Tất cả cũng chỉ biết nhìn chàng với đôi mắt đồng cảm. Trong giờ phút này sự quyết định là ở nơi chàng mà thôi.

Cao Phi Trí nói khê:

- Trương huynh, cứu người là điều quan trọng, song nếu để vật báu rơi vào trong tay tên đại hán gian ác này võ lâm sẽ gặp nhiều đại họa. Huynh nên suy nghĩ cho cẩn thận.

Thiên Trung tỏ ra phân vân, chưa biết định liệu ra sao thì gã hắc y nhân đã lên tiếng:

- Ta không thể nào chờ đợi lâu hơn nữa. Tánh kiên nhẫn của ta có hạn. Ta sẽ đếm đến ba, nếu người không giao ra vật báu thì ra sẽ ra tay đối với ả nha đầu này. Một...

Thiên Trung biết rằng không còn con đường nào để lựa chọn. Chàng không thể để Oanh Oanh bị hại được.

- Hai...

Chàng nhìn qua mọi người một lần sau cùng, như vừa dọ ý, như để tạ lỗi.

- Ba!

- Khoan đã!

Oanh Oanh nhắm nghiền mắt lại. Nàng cho rằng cuộc đời này đến đây là chấm hết. Thật ra nàng chẳng oán hận gì ai cả, nhất là Thiên Trung. Làm sao có thể trách chàng được. Muôn vạn lần không thể oán trách chàng được. Đến chừng nghe Thiên Trung quát to:

- Tại hạ bằng lòng trao đổi.

Oanh Oanh mở bừng mắt ra nhìn sững vào mặt Thiên Trung:

- Trương đại ca!

Thiên Trung đưa tay ngăn lại:

- Muội đừng nói gì hết. Ngu huynh đã nhất quyết rồi, không thay đổi gì cả.

Hắc y nhân nói to:

- Vậy hãy giao báu vật qua, ta lập tức thả người.

Giảng Hoài Vũ quát:

- Không được, cả hai bên cùng trao đổi một lượt, vậy mới công bằng.

Hắc y nhân bèn hỏi:

- Thế cách thức trao đổi ra sao?

Cao Phi Trí nói:

- Một tay người giao người, tay kia nhận báu vật. Ngược lại chúng ta cũng vậy.

Gã hắc y nhân suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

- Được, ta bằng lòng.

Các Các giục:

- Ta tiến hành trao đổi đi.

Bên này Thiên Trung cầm cuốn kiếm phổ và thanh Chấn Thiên Kiếm bên tay trái, bước đến.

Gã hắc y nhân cũng bước tới, hầu như bên nào cũng ngấm ngấm vận lực chờ đợi.

Đến chừng tay của gã hắc y nhân vừa chạm vào cuốn kiếm phổ, lập tức tức gã nhanh tay chụp lấy. Bên này Thiên Trung cũng nhanh chóng kéo nhanh Oanh Oanh về phía mình.

Giảng Hoài Vũ chờ có thế, hấn bèn phóng chuồng đánh thẳng tới chỗ gã hắc y nhân đang đứng.

Vốn đã phòng bị từ đầu, nên gã hắc y nhân vừa lấy được kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm là y đã tung người bay vọt đi liền. Vì thế ngọn chuồng của Giảng Hoài Vũ chẳng đánh trúng được gã hắc y nhân, chỉ theo đà giáng mạnh xuống nền đá mà thôi.

Một tiếng nổ long trời lở đất rền vang, chứng tỏ Giảng Hoài Vũ đã quyết tâm đánh chết đối phương ngay từ đòn đầu tiên, cho nên chuồng pháp đánh ra rất lợi hại.

Gã hắc y nhân bật cười:

- Ta không ngờ người lại tiểu nhân như vậy.

Giảng Hoài Vũ đáp:

- Ta bấy lâu nay chu du các xứ chẳng theo ai, cho nên có tiểu nhân một chút cũng chẳng sao. Vả lại cái tánh này là ta mới học của người đó thôi.

Gã hắc y nhân chép miệng:

- Không dư hơi để nói với người làm gì. Cáo biệt!

Giảng Hoài Vũ giật mình toan phi thân đuổi theo, Thiên Trung liền giữ lại.

- Giảng huynh đừng đuổi theo làm gì.

Giảng Hoài Vũ hậm hực:

- Đệ để cho hấn đi thật sao? Cứ cho huynh đuổi theo.

Thiên Trung nói tiếp:

- Khinh công của gã hắc y nhân này rất cao, cho dù huynh có đuổi theo cũng không theo kịp đâu. Đệ đã từng biết qua.

Các Các nhăn mặt:

- Bây giờ kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm đã vào tay gã đại ma đầu đó rồi, làm sao đây?

Oanh Oanh lí nhí:

- Mọi chuyện cũng tại muội. Muội thật là vô dụng.

Thiên Trung khoác tay:

- Muội chớ buồn làm gì. Dù phải đổi lấy cái mạng của huynh để cứu muội, huynh cũng làm nữa huống chi là báu vật ấy.

Nghe Thiên Trung nói ra lời lẽ đó, lòng Oanh Oanh rộn rã khó tả.

Cao Phi Trí cất giọng:

- Dẫu sao chuyện đã xảy ra rồi, theo ý của tại hạ ta trở vào mật thất xem còn có gì nữa không? Và tìm xem thi hài của vị cao tăng ở đâu, rồi đem chôn cất cho đàng hoàng.

Mọi người gật đầu rồi cùng nhau đi trở lại gian mật thất.

Họ loanh quanh tìm một hồi, song chẳng thấy gì.

Oanh Oanh buồn nản bước tới chiếc giường đá ngồi xuống, chợt nàng nhìn thấy có dòng chữ khắc ở trên đó, bèn nói to:

- Hãy lại đây mà xem.

Tất cả đồng chạy ủa tới. Thiên Trung nhắm đọc:

- "Hậu nhân sau khi có được kiếm phổ hãy đến trước bàn thờ các vị tiên bối tổ tiên mà lạy tạ".

Cao Phi Trí nhìn nét chữ rồi nhận định:

- Nét chữ ở đây và ngoài cửa động là do một người viết ra bằng chỉ lực, chắc chắn là của vị cao tăng ấy rồi.

Các Các nói:

- Trương ca cũng nên lạy tạ theo lời chỉ dạy của người.

Thiên Trung bèn bước tới chỗ đặt bàn thờ. Chàng liền quỳ xuống, chắp hai tay.

- Thiên Trung vô dụng, đã để cho kiếm phổ và Chấn Thiên Kiếm rơi vào tay kẻ xấu, thật là có lỗi với các vị tiên bối, mong các vị tha thứ.

Nói đoạn chàng cúi đầu lạy ba cái. Sau cái cúi đầu lần cuối cùng, bất thành linh phương vị trên bàn thờ rung chuyển làm Thiên Trung giật mình nhảy lùi lại. Còn những người khác cùng trở mắt nhìn lên phía trên bàn thờ.

Ở đấy, tấm vách đá đặt phương vị bỗng dựng tách đôi ra và phía bên trong có một phiến đá bằng phẳng, và trên đó có khắc rất nhiều chữ.

Cao Phi Trí bèn đọc lớn:

Chiêu thứ mười của kiếm phổ Chấn Thiên Kiếm Thiên pháp vô biên.

Các Các dường như hiểu ra mọi chuyện, nên thốt:

- Muội hiểu ra rồi, thì ra vị cao tăng này chỉ để trong cuốn kiếm phổ có chín chiêu kiếm pháp, còn chiêu cuối cùng lại ghi vào nơi này.

Oanh Oanh tiếp lời:

Vị cao tăng đã nghĩ đến việc có thể kiếm phổ rơi vào tay kẻ xấu, nên người đã cho ghi lại chiêu cuối cùng vào đây. Vả lại người biết chỉ có kẻ trung hậu mới chịu quỳ lạy và như vậy mới biết được chiêu pháp này.

Giảng Hoài Vũ bật cười:

- Lần này công lao là do Oanh Oanh tìm ra, coi như lấy công chuộc lại lỗi lầm lúc nãy.

Mọi người cùng cười, Các Các giục:

- Trương ca nên học thuộc lòng khẩu quyết sau đó luyện công.

Thiên Trung lắc đầu:

- Có ai luyện công lại bắt đầu từ phần cuối mà luyện tới đầu.

Các Các nhìn vào phiến đá, rồi thốt:

Theo khẩu quyết thì rõ ràng mỗi chiêu kiếm tập luyện không liên quan gì tới nhau, cho nên huynh có luyện chiêu cuối cùng cũng chẳng có sao.

Mỗi người nói vào một tiếng, cuối cùng Thiên Trung đành nghe theo và bắt đầu luyện công.

o O o